

Valentīns Krasnogorovs

NEUZTICĪBAS PRIEKI

Komēdija vienā daļā

Valentin Krasnogorov:

<http://krasnogorov.com/>

Тел. 8-812-699-3701;

7-951-689-3-689 (моб.

(972) 53-527-4146, (972) 53-527-4142

e-mail: valentin.krasnogorov@gmail.com

Neuzticības prieki

Darbojošās personas:

VIŅŠ

VIŅA

VIŅŠ nervozi staigā pa istabu, ieskatās pulkstenī, noteikti kādu gaidot.

Pie ārdurvīm klauvē. Strauji ienāk VIŅA. Viņai mugurā mētelis, rokās liela iepirkumu soma. VIŅŠ strauji metas viņai pretīm.

VIŅŠ. (Aizvainoti, bet tajā pašā laikā iepriecināts.) Beidzot!

(Apskāvēni, ilgstošs skūpstis.)

VIŅŠ. Es jau vairs necerēju.

VIŅA. Es jau arī pati necerēju. Knapī izrāvos.

VIŅŠ. Kāpēc tu tik smagi elso?

VIŅA. Visu ceļu skrēju. Jo mums taču ir ļoti maz laika. (Grib viņu apskaut)

VIŅŠ. (Izvairoties.) Tu durvis aizslēdzi?

VIŅA. Nē. Es nemāku apieties ar jūsu slēdzeni.

VIŅŠ. Pagaidi, es aizslēgšu. (Aizslēdz durvis, atgriežas un grib viņu apskaut)

VIŅA. (Izvairoties.) Es kāpņu telpā redzēju kādu vīrieti. Viņš uz mani tā paskatījās, ka man palika neomulīgi.

VIŅŠ. (Bažīgi.) Kas par vīrieti? Večuks ar spieķi pelēkā uzvalkā?

VIŅA. Nē. Jauns un svīterī.

VIŅŠ. Viņš redzēja, ka tu ienāci dzīvoklī?

VIŅA. Nē. Es izlikos, ka man vajag stāvu augstāk.

VIŅŠ. (Ar atvieglojumu.) Tad vis kārtībā (Grib viņu apskaut)

VIŅA. (Izvairoties.) Man likās, ka viņš mani pazina.

VIŅŠ. Kāpēc tu tā domā?

VIŅA. Vīrs teica, ka kaut kur šajā rajonā dzīvo viņa kolēģis.

VIŅŠ. Šajā rajonā dzīvo 100 000 cilvēku.

VIŅA. Un visi var mani atpazīt.

VIŅŠ. Tu atceries kā tas kolēģis izskatās?

VIŅA. Jā.

VIŅŠ. Tas bija viņš?

VIŅA. Nē.

VIŅŠ. Kāpēc tad tu uztraucies?

VIŅA. Varbūt tas bija cits kolēģis? Kurš mani pazīst, bet es viņu nē.

VIŅŠ. Tā jau var baidīties no visiem vīriešiem. Un sievietēm.

VIŅA. Es arī baidos.

VIŅŠ. Galu galā, iet pa kāpnēm vienai nav nekāds noziegums.

VIŅA. Tev viegli tā runāt.

VIŅŠ. Ja nu kas, pateiksi, ka bijī pie šuvējas.

VIŅA. Labi, gan jau kaut kā izgrozīšos.

VIŅŠ. (Pieklaujot viņu pie sevis.) Nomierinājies?

(Ilgstošs skūpstis.)

VIŅA. (Atstumjot.) Vai tad tā var?

VIŅŠ. Ko?

VIŅA. Tu neaizvēri aizkarus.

VIŅŠ. Nu un?

VIŅA. Mēs taču stāvam pie loga!

VIŅŠ. Tas ir ar skatu uz klajumu un mēs dzīvojam sestajā stāvā.

VIŅA. Tik un tā. Man ir tāda sajūta, ka uz mums visi skatās. (paskatās uz skatītājiem)

VIŅŠ aizver aizkarus.

VIŅŠ. (Apskaujot viņu.) Tagad tev nav nekādu sajūtu?

VIŅA. Tagad nekādu.

VIŅŠ. (Izvairoties.) Varbūt tu beidzot novilksi mēteli?

VIŅA. Nē mīļais. Es tikai uz mirklīti.

VIŅŠ. Kāpēc uz mirklīti? Mēs taču taisījāmies kopā pavadīt veselu stundu.

VIŅA. Mainījās apstākļi.

VIŅŠ. Atkal? Es tā gaidīju šo tikšanos.

VIŅA. Es arī.

VIŅŠ (apskauj viņu. VIŅA ļaujas tam, bet pēkšņi izbiedēta atgrūž viņu.)

VIŅA: Tu gaļu nopirki?

VIŅŠ. Nopirku.

VIŅA. Un pienu arī?

VIŅŠ. Jā.

VIŅA. (Atviegloti nopūšoties.) Bet es sabijos, ka būsi aizmirsis.

VIŅŠ. Nē, neaizmirsu! Starp citu, saliksim visu jau tūlīt tavā somā, citādāk vēl aizmirsīsim. (Izņem no ledusskapja gaļu un piena pudeli.)

VIŅA. Cik maksā gaļa?

VIŅŠ (rāda noraidošu žestu.)

VIŅA. Es to jautāju tāpēc, ka vīramāte var paprasīt.

VIŅŠ. Te būs čeks.

VIŅA (dod viņam naudu, Viņš atdod viņai atlikumu.)

VIŅA. Paldies. (piepildot somu ar produktiem.)

VIŅŠ. Varbūt tu tomēr novilksi mēteli?

VIŅA. Nav vērts mīļais, es tikai uz mirklīti.

VIŅŠ. Kad tev jādodas prom?

VIŅA. Nu paskaitīsim kopā. Tātad, 30 minūtes es it kā pirku gaļu un minūtes 15 pavadīju piena veikalā. Sanāk 45 minūtes. No tā atņemam laiku, kas pavadīts ceļā pie tevis un atpakaļ – un pāri paliek gandrīz nekas.

VIŅŠ. Nesaprotu, kur tu steidzies.

VIŅA. Gatavot ēst.

VIŅŠ. Agrāk taču gatavoja vīramāte.

VIŅA. Bet tagad es pati.

VIŅŠ. Kāpēc?

VIŅA. Lai vīrs nemanītu, ka es pret viņu sliktāk izturos.

VIŅŠ. Es domāju, ka tu paņēmi brīvu, lai satiktos ar mani, nevis lai gatavotu vīram ēst.

VIŅA. Es arī tā domāju, bet no vīramātes uz ilgu laiku neizrausies. Viņa ir šausmīgi aizdomīga.

VIŅŠ. Bet vīrs?

VIŅA. Vīrs arī. Vakar es paņēmu somu, un viņš uz mani tā paskatījās, pasmaidīja un jautāja: "Uz veikalu?" Man iekšā viss sagriezās.

VIŅŠ. Un kur tu patiesībā gāji?

VIŅA. Uz veikalu arī gāju. (Paņem somu.) Nu labi, tad es eju.

VIŅŠ. Varēji jau ar ēstgatavošanu nodarboties vakarā.

VIŅA. Vakarā es ar vīru iešu uz futbolu.

VIŅŠ. Uz futbolu? Kāpēc?

VIŅA. Lai viņš neko nepamanītu.

VIŅŠ. Labāk būtu izlikusies, ka ej pie draudzenes.

VIŅA. Tagad es neju pie draudzenēm.

VIŅŠ. Kāpēc?

VIŅA. Lai viņš neko nepamanītu. Es vispār tagad cenšos nepasliktināt situāciju.

VIŅŠ. (Neskatoties uz viņu.) Ko tu vēl dari, lai viņš neko nepamanītu?

VIŅA. Tu esi greizsirdīgs, ko?

VIŅŠ. Nē. Es vienkārši esmu noguris runāt par tavu vīru.

VIŅA. Nu tad runāsim par kaut ko citu

VIŅŠ. Par ko?

VIŅA. Agrāk mēs runājām par mūziku, par dzeju...

VIŅŠ. Starp citu, es tev nopirku jaunu dzejas krājumu. (Sniedz viņai grāmatu)

VIŅA. Ak, paldies! (paminstinājusies, grāmatu atdod.) Tomēr nē, labāk nevajag. Viņš pajautās, kur to dabūju.

VIŅŠ. Pateiksi, ka draudzene uzdāvināja.

VIŅA. Viņa var izplāpāties.

VIŅŠ. (Aizsviežot grāmatu.) Lūk arī parunājām par dzeju.

VIŅA. Nedusmojies.

VIŅŠ. Es nedusmojos. Tomēr žēl, ka mēs kopā neko nelasam, nekur neejam...

VIŅA. Domā, ka man nav žēl? (Pēc klusuma brīža.) Zini ko? Aiziesim uz kino.

VIŅŠ. Kad? Un kā?

VIŅA. Ļoti vienkārši. Nopirksim biļetes uz vienu un to pašu seansu. Protams tikai dažādās sēdvietās. Es iešu ar vīru, bet tu ar savu sievu. Un sanāks, ka mēs skatāmies kopā. Labi?

VIŅŠ. Labi.

VIŅA. Apskauj mani.

VIŅŠ. Vispirms novelc to nolādēto mēteli.

VIŅA. Es taču tikai uz mirklīti.

VIŅŠ. Es negribu tevi apskaut tikai mirkli. Ne tāpēc es notinos no darba pusdienlaikā.

VIŅA. (Pārņemta ar ideju.) Paklausies, tev ir kāposti?

VIŅŠ. (Izbrīnījies.) Kāposti? Nu nezinu. Liekas, ka viena kāpostgalva ir.

VIŅA. Ja tu man to iedosi, es pateikšu, ka gāju vēl arī uz tirgu pēc kāpostiem. Tad mums rezervē būs vēl vismaz 15 minūtes. Es labi izdomāju?

VIŅŠ. Vienkārši lieliski! (Atnes no virtuves kāpostu, atdod viņai, bet pēc tam aizdomājas.) Nē, es nevaru tev to atdot.

VIŅA. Kāpēc?

VIŅŠ. Bet ko es teikšu sievietai? Manis mājās nebija, bet kāposts kaut kur pazuda. (Paņem kāpostu atpakaļ.)

VIŅA. (Padomājusi.) Tad daram tā. Es vīramātei sastāstīšu, ka es vēl biju grāmatnīcā un pirku šo dzejas krājumu. Tad es vinnēšu tās pašas 15 minūtes.

VIŅŠ. (Atplaucis, apskauj viņu.) Tā ir pavisam cita lieta..

VIŅA. (Čukstus, arī apskaujot viņu.) Borja, mīlais...

VIŅŠ. Es neesmu Borja, bet Ļevs.

VIŅA. Es zinu. Bet man labāk tevi saukt par Borju.

VIŅŠ. Kāpēc?

VIŅA. Saproti, es nāvīgi baidos pārteikties un nosaukt viņu par Ļevu. Tad ir viss, visam beigas.

VIŅŠ. Nu jau - beigas.

VIŅA. Bet ja nu tu arī būsi Borja, es nekad jūs nesajaukšu. Sarunājuši?

VIŅŠ. (Negribīgi.) Nu ja tu tā gribi...

VIŅA. Paldies Ļova.

VIŅŠ. (Uzsvērti.) Borja.

VIŅA. Ak jā, Borja. Tu neapvainojies?

VIŅŠ. (Sausi.) Nē.

VIŅA. Tad apskauj mani ciešāk. (Čukstus, aizvērusi acis.) Боря, Боренька, Барбоска, Барбариска...

VIŅŠ. (Atbrīvojoties no skavām.) Tu par kuru tagad domā - par viņu, vai par mani?

VIŅA. (Atverot acis.) Protams par tevi. Es tikai cenšos pierast pie tava jaunā vārda.

VIŅŠ. Kaut kā neizskatās.

VIŅA. Neesi greizsirdīgs. Galvenais, ka man tagad ir labi.

VIŅŠ. Bet man slikti.

VIŅA. Kāpēc?

VIŅŠ. Jo es gribu apskaut tevi nevis tavu mēteli.

VIŅA. Ko tad tu man ātrāk neteici. Es par to jau biju aizmirsusi. (nomet mēteli.)

VIŅŠ. (Apskaujot viņu.) Tā ir daudz labāk.

VIŅA. (Kaislīgi.) Borja, mīlais, maigais!

VIŅŠ. Runā klusāk, kaimiņi lejā visu dzird.

VIŅA. Labi, es runāšu čusktus (Knapi dzirdams.) Mīli?

VIŅŠ. Ko?

VIŅA. Es jautāju – vai mīli?

VIŅŠ. Mīlu.

(Tikko sāktos apskāvienus pārtrauc griezīgs tālruņa zvans.)

VIŅA. Ak dievs!

(Zvana.)

VIŅŠ. Kaut jupis viņu!

(Tālrunis turpina zvanīt.)

VIŅŠ. OH. Kā tu domā, pacelt klausuli?

VIŅA. Necel. Un ja nu tā ir sieva?

VIŅŠ. Bet vispār es prasīju kolēģiem lai piezvana, ja mani meklēs priekšniecība.
(Nedroši sniedzas pēc klausules.)

VIŅA. Bet ja nu tomēr tā ir viņa?

(Abi kā noburti, skatās uz tālruni. Zvanīšana beidzas.)

VIŅŠ. Laikam viss.

VIŅA. Paldies dievam. (Piespiežas viņam.)

VIŅŠ. (Nepievēršot viņai uzmanību.) Tā nebija sieva.

VIŅA. Tu domā?

VIŅŠ. Viņa taču nezina, ka esmu mājās.

VIŅA. Varbūt viņa vispirms piezvanīja tev uz darbu?

VIŅŠ. Viņai pateiktu, ka es uz brīdi esmu izgājis.

VIŅA. (Apskaujot viņu.) Beidz par to domāt

VIŅŠ. (Noraizējies.) Kurš gan tas varēja būt?

VIŅA. (Nepacietīgi.) Nu apskauj taču mani!

VIŅŠ. Pagaidi. (Zvana pa tālruni.) Miška? Tas esmu es. Mani neviens nav meklējis?
Starp citu, tu man tikko nezvanīji? Tad skaidrs, attā.

(Noliek klausuli un redz, ka viņa jau atkal ir mētelī.)

VIŅA. Man jāiet, mīlais.

VIŅŠ. Pagaidi kaut pāris minūtes.

VIŅA. Nevaru.

VIŅŠ. Mēs pat nesarunājām nākamo tikšanos.

VIŅA. Rīt es netieku. Parīt arī.

VIŅŠ. Varbūt ceturtdien pēc darba?

VIŅA. (Sameklēdama darba kalendāru.) Ceturtdien mums ir sanāksme. Grūti pateikt, kad tā beigsies. Varbūt labāk piektdien?

VIŅŠ. Piektdien es nevaru. Mēs ar sievu ejam ciemos. (Sameklēdams darba kalendāru.) Man derētu svētdiena.

VIŅA. Brīvdienās es tagad neeju ārā no mājām.

VIŅŠ. Lai vīrs neko nemanītu?

VIŅA. Man nemaz nav smieklīgi.

VIŅŠ. Man arī.

VIŅA. Un kā ar nākošo nedēļu?

VIŅŠ. (Skatoties kalendārā.) Nesanāks. Es strādāšu pa vakariem.

VIŅA. Cik dienas?

VIŅŠ. Līdz piektajam datumam.

VIŅA. No piektā līdz desmitajam man būs kursi.

VIŅŠ. Divpadsmitajā mēs ar sievu braucam atvaļinājumā.

VIŅA. Un ilgi?

VIŅŠ. Līdz mēneša beigām.

VIŅA. Un pēc tam atkal darbs pa vakariem?

VIŅŠ. Droši vien. (Sakoncētrējies skatās kalendārā.) Varbūt mēģinām izrauties vienpadsmitajā?

VIŅA. Tik tālu uz priekšu neko nevaru apsolīt.

VIŅŠ. Citas dienas mums vienkārši nav. Kaut uz pusstundiņu.

VIŅA. Kur?

VIŅŠ. Man būtu ērti tikties aptiekā.

VIŅA. Tur pārāk daudz cilvēku.

VIŅŠ. Tad bibliotēkā.

VIŅA. Tur pārāk tukšs. Mēs būsīm kā uz delnas.

VIŅŠ. Varbūt parkā?

VIŅA. Pārāk tālu, un mums nepietiks laika. Turklāt mēs tur nosalsim.

VIŅŠ. Tad varbūt iesēdīsimies kādā autobusā un aizbrauksim līdz galam un atpakaļ.

VIŅA. Lai mūs pamanītu visa pilsēta?

VIŅŠ. Bet ko tu piedāvā?

VIŅA. (Padomājusi.) Labi, tad brauksim ar autobusu. Tu tikai ar mani tur nerunā, blakus nesēdi un virsū neskaties.

VIŅŠ. Norunāts.

VIŅA. (Ieraksta kalendārā.) Tātad vienpadsmitajā, divpadsmitos, trīspadsmitajā autobusā.

VIŅŠ. (Arī grib ierakstīt kalendārā, bet apstājas.) Pagaidi! Vienpadsmitajā es nevaru!

VIŅA. Tu taču pats piedāvāji.

VIŅŠ. Es aizmirsu, ka manai sievai ir dzimšanas diena.

VIŅA. Jūs taču to svinējāt jau pagājušajā mēnesī.

VIŅŠ. Tā nebija viņas, bet bērna.

VIŅA. Tev ģimenes svinības katru nedēļu.

VIŅŠ. Nu ko es varu iesākt?

VIŅA. Vai tiešām tu nevarēsi atrast iemeslu pazusts uz pusstundu?

VIŅŠ. (Padomājis.) Vai tu māki griezt matus?

VIŅA. Nē.

VIŅŠ. Žēl. Tad es varētu pateikt, ka eju uz frizētavu.

VIŅA. Un ja arī mācētu, kur es tev tos grieztu? Parkā? Autobusā?

VIŅŠ. Nedusmojies.

VIŅA. Es nedusmojos.

VIŅŠ. Es tev labāk piezvanīšu.

VIŅA. Man nedrīkst zvanīt, tu taču zini.

VIŅŠ. Bet uz darbu?

VIŅA. Tu esi jucis? Mums viens tālrunis uz desmit cilvēkiem. Viss birojs zinās, ka man zvana vīrieša balss.

VIŅŠ. Nu un kas?

VIŅA. Noziņos.

VIŅŠ. Kāpēc gan?

VIŅA. Tu nepazīsti cilvēkus.

VIŅŠ. Ja tu gribi es varu piezvanīt un runāt sievietes balsī.

VIŅA. Saproti Ļova...

VIŅŠ. Borja.

VIŅA. Ak jā, Borja, Borja. Redzi cik viegli ir pārteikties.

VIŅŠ. Ko tu gribēji pateikt?

VIŅA. Ka tu nemācēsi atdarināt sievietes balsi.

VIŅŠ. Ja vajadzēs - atdarināšu (Sievietes balsī.) "Esiet tik laipni un pasauciet lūdzu pie tālruņa..." (Normālā balsī.) Nu kā?

VIŅA. (Ar nopūtu.) Labāk es tev uz darbu piezvanīšu. Kaut gan man grūti tikt pie zvanīšanas.

VIŅŠ. Bet mani grūti sazvanīt.

VIŅA. Bet ja nu kas, tev nodos ziņu?

VIŅŠ. Nodos. Un labāk kaut ko par darba jautājumiem.

VIŅA. Labi. Klau, drošības pēc nobīdīsim laiku par vienu dienu un divām stundām.

VIŅŠ. Tas ir kā?

VIŅA. Nu, ja es teikšu - "Pasakiet viņam, ka sapulce ir rīt trijos", tad īstenībā tas nozīmē, ka mēs tiekamies parīt piecos.

VIŅŠ. (Pavisam saputrojies.) "Rīt piecos... parīt trījos..." Man šķiet, ka vienkāršāk būs ja es tev nosūtīšu vēstuli uz pieprasījumu.

VIŅA. Tikai ne uz mūsu sakaru centru.

VIŅŠ. Varu uz centrālo pastu.

VIŅA. Tas ir tālu no mājas.

VIŅŠ. (Ieskatījies pulkstenī.) Piedod, bet man ir jāskrien uz biroju.

VIŅA. Bet mēs vēl neesam norunājuši.

VIŅŠ. Tad es drošības pēc uz turieni piezvanīšu. (Uzgriež numuru. Sievietes balsī.) Lūdzu pasauciet Mišu... Miša? Kā tur, viss kārtībā? Neatpazini? Tas taču esmu es, Borja. (Attapies, savā balsī.) Tfu tu, vells... Nevis Borja, bet Ļova! Ļova! Nē, neesmu iedzēris un nenesu tevi cauri. Es pēc tam izskaidrošu. Ko? Interesējās? (Satraukti.) Sen? Jau ārdās? Skrienu. (Noliek klausuli. Traģiski.) Tikai tas man vēl trūka.

VIŅA. Kas noticis?

VIŅŠ. Draud atlaist par darba kavēšanu.

VIŅA. Gan būs labi.

VIŅŠ. Tev viegli runāt.

VIŅA. Nekrīti panikā.

VIŅŠ. Šefam jau sen ir zobs uz mani. Viņam tikai vajag iemeslu.

VIŅA. Nu labi, tad es skrienu.

VIŅŠ. Iziesim kopā.

VIŅA. Kopā nedrīkst. Var kāds pamanīt.

VIŅŠ. Tiesa. Ej pirmā.

VIŅA. (Paņem somu.) Noskūpstī mani uz atvadām.

VIŅŠ. (Steidzīgi skūpstot.) Uz tikšanos.

VIŅA. Nav viegli mums vai ne?

VIŅŠ. Toties nav garlaicīgi.

VIŅA. Mūsu tikšanās man ir vienīgais prieks dzīvē?

VIŅŠ. (Steidzīgi taisoties uz iešanu.) Arī man.

VIŅA. Mīli?

VIŅŠ. (Nepacietīgi.) Mīlu, mīlu. Ej.

(Zvans pie durvīm. Abi pārbīlī sastingst.)

VIŅA. (Čukstus.) Kas tur?

VIŅŠ. Kā lai es to zinu?

VIŅA. Es viscaur trīcu.

VIŅŠ. Nebaidies. Pazvanīs, pazvanīs un aizies.

(Zvans atkārtojas.)

VIŅA. Es prātā sajukšu.

VIŅŠ. Klusu! (Nobālējis.) Man šķiet durvis cenšas atvērt. Dzirdi?

(Saspringts klusums.)

VIŅA. Klusiņām paskaties actiņā.

VIŅŠ (uz pirkstgaliem zogas pie durvīm un atgriežas ar šķību ģīmi.)

VIŅA. Nu?

VIŅŠ. (Bezcerīgi.) Sieva.

VIŅA. Tu esi pārliecināts?

VIŅŠ. Nezinu... kāpnēs ir tumšs.

VIŅA. Tas ir kaut kāds murgains sapnis... (Izbijusies.) Viņa varēs šeit iekļūt?

VIŅŠ. Nē, durvis ir uz šlepera.

(Zvans.)

VIŅA. Tas ir neizturami.

VIŅŠ. Vajag nedaudz pagaidīt. Varbūt viņa aizies.

VIŅA. Es nevaru gaidīt. Man sen jau jābūt mājās.

VIŅŠ. Bet man darbā.

VIŅA. Vīrs mani nosītīs.

VIŅŠ. Šefs mani padzīs.

VIŅA. Viņai taču tagad ir jābūt darbā. Kas viņu šurp attriecis?

VIŅŠ. Nezinu. Kaut ko ievajadzējās.

VIŅA. Es jau sen gribēju iet, bet tu visu laiku „pagaidi“, „pagaidi“. Lūk arī sagaidījām.

VIŅŠ. Es tevi visu laiku steidzināju, bet tu pēkšņi te sāki „izpausties“ – tad tu to nevari un tad tu šito nevari.

VIŅA. Kā tev nav kauna. Es vispār negribēju nākt, man bija priekšnojauta.

VIŅŠ. Un tu domā, ka es gribēju no darba aiztīties, ja šefs kuru katru brīdi var mani pamanīt. Es zināju, ka tas labi nebeigsies.

(Zvans.)

VIŅA. Vajag atvērt. Un vispār, mēs taču abi esam mēteļos.

VIŅŠ. Vajadzēja to darīt uzreiz. Ko mēs viņai tagad teiksim?

VIŅA. Mums tik un tā nav kur likties. Ko vilkt garumā?

VIŅŠ. Nezinu... Varbūt viņa tomēr aizies?

VIŅA. Saproti, es te ilgāk vairs nevaru palikt... Vīramāte noteikti jau zvana vīram...

VIŅŠ. Es piecus gadus centos dabūt šo amatu – un tagad tik stulbi izgāzties. Un vēl šī situācija.

VIŅA. (Apņēmīgi.) Ver vaļā. Galu galā tu esi vīrietis vai neesi?

VIŅŠ. Esmu vīrietis. Bet vaļā nevēršu.

VIŅA. Ar ko tu riskē? Tu taču pats teici, ka jūsu attiecības ir sabojātas.

VIŅŠ. Tu pati arī apgalvo, ka ar vīru esat sveši, bet viņa priekšā trīci ka apšu lapa.

VIŅA. Tas ir pavisam kaut kas cits.

VIŅŠ. Man arī tas ir kaut kas cits. Kā es viņai acīs paskatīšos?

VIŅA. Izrādās tevi sirdsapziņa moca. Nav tā kā par vēlu?

VIŅŠ. Sirdsapziņa mani vienmēr ir mocījusi. Ne tā kā tevi.

VIŅA. Ja tu tā rausties, varu atvērt. (Apņēmīgi iet pie durvīm.)

VIŅŠ. (Pērķerot viņu.) Stāvi!

VIŅA. (Raujoties laukā.) Laid!

VIŅŠ. (Čukstus.) Klusāk!

VIŅA. Nožēlojamais, sīkais zaķapastala!

VIŅŠ. Man varbūt te visa dzīve brūk, bet tu uztraucies tikai par to, kā paspēt pie savas pretīgās vīramātes.

VIŅA. Bet tu baidies no kaut kādas vecas bābas, ar kuru sen laiks izšķirties.

VIŅŠ. Šī “vecā bāba”, pirmkārt, ir piecus gadus jaunāka par tevi, un otrkārt, divdesmit reizes skaistāka. Tu salīdzinot ar viņu izskaties pēc... (meklē aizskarošāku izteicienu) ...pēc bālas suņusēnes.

VIŅA. Kāpēc tad tu sāki mani aplidot?

VIŅŠ. Pirmkārt, dažādības pēc, otrkārt, muļķis biju.

VIŅA. Ja tu zinātu kā es tevi tagad neieredzu!

VIŅŠ. Ne vairāk kā es tevi!

(Pauze.)

VIŅA. Kaut kā ilgi nezvana.

VIŅŠ. Man šķiet, es trepēs dzirdēju soļus.

VIŅA. Varbūt viņa aizgāja? Paskaties.

VIŅŠ (zogas pie durvīm un atgriežas atplaucis.)

VIŅŠ. Neviena nav.

VIŅA. Kāda laime! (Metas viņam kaklā.) Nedusmojies, labi?

VIŅŠ. Un arī tu nedusmojies.

VIŅA. (Paķerot somu.) Es skriešu.

VIŅŠ. Laimīgi!

VIŅA. Tikšanos norunāsim vēlāk.

VIŅŠ. Labi

VIŅA. Atver.

(Abi steidzas uz ārdurvīm, bet viņus apstādina griezīgs, uzstājīgs durvju zvans. Viņi sastingst. Uzreiz sāk zvanīt arī telefons. Izmisuši un apjukuši viņi skatās viens uz otru.)

Beigas